

Prázdniny v Telči slaví 40 let

Přes tisíc kapel a dva tisíce koncertů. Taková je bilance Prázdnin v Telči, nejdelšího festivalu v České republice, který každý rok na 17 dní rozzáří pohádkovou Telč muzikou a divadlem a který letos slaví 40 let od svého založení. O to se v roce 1983 postaral **Milan „Medvěd“ Kolář**, který nám prozradil, jak festival začínal, na co vzpomíná nejraději a jak se na Prázdninách povedlo vytvořit silnou komunitu dobrovolníků.

TEXT: VOJTA KOLÁŘ, FOTO: ARCHIV PRÁZDNING V TELČI

Když se řekne Prázdniny v Telči, jaká je vaše první vzpomínka, kterou si vybavíte?

Do Telče jsem často jezdil ještě jako tramp dávno před festivalem a vždycky jsem si říkal, že by to bylo krásné místo pro koncerty. A tak jsme to v roce 1982 poprvé zkusili s jihlavskou kapelou Střepy. Přišlo asi sto lidí a ukázalo se, že by to mohlo fungovat. A tak jsme rok nato udělali víc koncertů, a první ročník Prázdnin v Telči byl na světě.

Kdo všechno tam tehdy hrál?

Tehdy bylo těžké sehnat kapely, protože nebylo zvykem v létě hrát a letní festivaly v podstatě neexistovaly. Program jsem tedy poskládal z různých písničkářů, kteří měli čas. Za dramaturgii, kterou jsem tam před čtyřiceti lety dal dohromady, se ale vůbec nestydím. Hráli tam Karel Plíhal, Wabi Daněk, Ivo Jahelka, Samson a Jarek Nohavica.

I ten první ročník byl vlastně takový pokus, bez nějaké ambice, že to bude pokračovat a že to jednou vyroste do nějakého fenoménu, jako jsou Prázdniny v Telči dnes. Jsme na to pyšní a jsem rád, že průběh festivalu nikdy nic neovlivnilo a bez přerušeni funguje už čtyřicet let.

Jak vás napadlo začít dělat festival?

Za studií v Praze jsem vyrostl ve studentských klubech a na kapelách, jako byly Marsyas nebo Šafrán, a muzikantech, jako byli Jaroslav Hutka, Vladimír Merta, Dáša Voňková, Pepa Nos nebo Vlasta Třešňák. Hodně jsem také jezdil na Porty, ale nejvíc jsem se inspiroval na folkovém festivalu v Českém Krumlově. Byly to všechno krásné zážitky, ale bylo toho málo, tak jsem si řekl, že bych to měl vyzkoušet na zámku v Telči.

Samozřejmě na tom má velkou zásluhu Michal Jupp Konečný, který mě hodně ovlivnil a má vlastně Prázdniny v Telči tak trochu na svědomí, protože jeho koncerty v Besedě a festivaly, které dělal, byly naprosto geniální. Je jeho obrovská zásluha, že

je tady tak velká folková a country scéna, a my dodnes žijeme z toho, čemu on dal základ. Za to mu patří velký dík a já mu budu do smrti vděčný, že mě přivedl na tuhle cestu.

Proč vlastně festival vznikl v Telči, a ne v Jihlavě, odkud pocházíte?

V Jihlavě jsem se hodně snažil, ale nikdy to tolik nezafungovalo. Navíc někde v Telči mám srdce, protože odtud pocházejí z nedaleké Studené moji předkové, táta, děda a praděda. Když jsem tam přijel jako malý kluk, tak to byla láska na první pohled. Okamžitě jsem byl opojený tou romantikou, tou renesancí, zámek a zahradami. Jako trampík jsem tam nevynechal ani jeden výlet a tu atmosféru jsem v sobě podvědomě kultivoval. Pak až přišly koncerty a teď už jich je několik tisíc za námi.

A co na to rodiče? Jak se jim líbilo, že jste začal dělat festival?

Táta když slyšel, že budu dělat něco v kultuře, tak se hodně zlobil. Vystudoval jsem na VŠE ekonomiku zemědělství, a možná si myslel, že ze mě bude spíš předseda JZD, ale já jsem od začátku věděl, že to bude jinak, protože podle mě jsem spíš vystudoval v těch pražských klubech, v Malostranské besedě, v divadle Rubín nebo v Divadle v Nerudovce. Byl jsem z toho unešený a měl jsem velké štěstí, že po půl roce v JZD mi nabídli místo v klubu mládeže v Jihlavě a vznikl tady klub Kafemlejnek, kam jsme si jako studenti zvali písničkáře a kapely. Prvně jsem to měl jako koníček a až časem se z toho stala práce i radost. S láskou a radostí to děláme dodnes a doufáme, že je to na Prázdninách v Telči podvědomě cítit.

Co máte vlastně na vašem festivalu nejraději?

Pro mě jsou nejkrásnější setkání se všemi lidmi, na které se celý rok těším. Nejraději po ránu sedím u snídaně na náměstí

a sleduji, jak se celé město probouzí, jak se trousí muzikanti, stánkaři a fanoušci, potkávají se a dávají se do řeči u ranní kávy, čerstvých koláčků nebo prvního piva a jsou tu na Prázdninách.

Když pak má přijet nějaká kapela, se kterou se máme rádi, tak jsem na zámku co nejdřív, abych se o ně mohl postarat,

je vlastně taky takový tábor, který ale nemá moc řád, a jim to hrozně vyhovuje. Říkají, že se u nás cítí hrozně svobodní. A to přesto, že mají svoje povinnosti a úkoly, ale vybírají si je sami, nikdo je nesusazuje a celé to funguje na bázi dobrovolnosti. Zároveň se k nám vracejí pořadatelé, kteří k nám jezdili jako mladí

Tým pořadatelů Prázdnin v Telči v roce 2021

hned jak přijedou, a užít si celý ten festivalový den s nimi. Po koncertě sedíme a povídáme na zámecké terase, kde doznívá zážitek z koncertu, pak pokračujeme na nějakou zahrádku na náměstí nebo jdeme na panáka na naši klubovou scénu nebo někde narazíme na nějakého dalšího muzikanta, jak hraje v podloubí nebo u ohně na kytaru. To je tolik zážitků a setkání s krásnými lidmi, že to člověk snadno vydrží i těch dlouhých sedmáct dní.

Kde sháníte každý rok lidi, kteří vám v létě na takhle dlouhou dobu přijedou pomáhat?

Vytvořili jsme si kolem festivalu takovou komunitu pořadatelů, která se neustále proměňuje a roste. Minulý rok nás bylo víc než 120. Hodně z nich prošlo našimi dětskými tábory a ten náš festival

a dnes už jezdí i se svými malými dětmi. Funguje to neuvěřitelně. Nejdůležitější je, že máme společný cíl, což je základní kámen každé fungující komunity. To, že u nás tak přirozeně vzniká, je pro mě zázrak a jsem za ten tým lidí neuvěřitelně vděčný.

Jak se Prázdniny v Telči za posledních 40 let proměnily?

Když projíždím archiv, tak s hrůzou koukám, jak bylo to náměstí prázdné a jenom někde na nádvoří se sešlo dvě stě lidí na koncert. Dnes žije město festivalem bez ohledu na naše koncerty. Moc si užívám tu atmosféru na náměstí, kde to celý den tepe jak někde ve středomořském přístavu, lidé se potkávají na zahrádkách, povídají si, někde se hraje a zpívá a je tam neuvěřitelná pohoda.

Nádvoří zámku v Telči během koncertu

Stejně tak si ale užívám poetické zámecké nádvoří, kde na některých koncertech lidé ani nedutají a kde by bylo možné slyšet spadnout špendlík. Diváci jsou u nás nejlepší na světě. Bedlivě poslouchají a skoro po každém koncertě tleskají vestoje. Pak nastává moment, kdy se najednou čas zastaví, protože potlesk neustává a muzikanti se tetelí blahem a neodcházejí a všichni si užívají ten krásný vrchol večera.

Na jakou akci z těch tisíců koncertů jste nejvíc pyšný?

To je těžká otázka. Ty koncerty jsou jako

moje děti, o těch se přece také nedá říct, které máte nejradši. Do historie je tam zapsaných tolik vzácných koncertů, velká světová jména, jako jsou Tommy Emmanuel, Glen Hansard, Värttinä, ale i velká jména české hudební historie jako Pavel Bobek, Ryvolové, Vašek Nec-kář a mnoho dalších.

Jinak, když jsem byl mladý, tak jsem měl hodně bláznivých nápadů. Ještě před

revolucí jsme dělali různé společenské akce, třeba renesanční ples v zámeckém parku před skleníkem nebo námořnický bál na ostrově uprostřed Štěpnického rybníka, kam jsme museli postavit ze starého železného pódia s pomocí místních potápěčů padesátimetrovou lávku. S odstupem doby si říkám, jak jsme to vůbec mohli dokázat.

Dnes toho ale taky děláme moc. Vedle

hlavní scény na zámku máme pohádkovou scénu v parku, hudební scénu na náměstí a klubovou a velkou vikendovou scénu v Panském dvoře. Postupně se snažíme „rozřít“ stále více míst a udělat ten program ještě pestřejší, chceme objevovat další telčská zákoutí. Zrovna teď chystáme novou, tak trochu šansonovou scénu, v klidu u rybníka, kde si návštěvníci budou moci vychutnat akustické koncerty s vínečkem v ruce.

Kde na ty nové nápady a vůbec na pořádání festivalu berete energii?

Naštěstí mi s tím pomáhá celá rodina, od

Milan „Medvěd“ Kolář během jedné z mála volných chvil na festivalu

Milan Kolář s Ivem Jahelkou na prvním ročníku Prázdnin v roce 1983

manželky až po vnoučata. Mám tři syny a nikdy jsem nějak neplánoval, že bych je chtěl vychovat jako následníky, ale naštěstí, nevím vůbec jak, se mi to povedlo. Nejvíce se k tomu hlásí můj nejmladší syn Vojta, který se pouští do projektů, na které bych si já už netroufl, a díky tomu jsme měli úžasné koncerty Monkey Business, Tatabojs nebo vystoupení La Putyky. Navíc už se do toho zapojují i nejstarší vnoučata a mají tam svá místa a role. Kéž by se jim to zalíbilo a festival mohl dál pokračovat.

Prázdniny v Telči už ale vlastně žijí svým životem. Nijak jsem to neplánoval a že se to takhle povedlo a dál to roste, je úžasné. Nejvíce za to ale vděčíme všem divákům, kteří si Prázdniny zamilovali, drží nás nad vodou a nabíjejí nás energií. Hlavně díky nim máme pořádku chuť a sílu to dělat dál. ☒